

διαχείρισης εισπράττουν στο όνομά τους αλλά για λογαριασμό των εν λόγω κατόχων αμοιβή για την παρουσίαση μουσικών έργων στο κοινό, με βάση μη αποκλειστική άδεια χρήσεως;

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, έχουν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως, όταν εισπράττουν από τους διοργανωτές θεαμάτων αμοιβή για το δικαίωμα παρουσιάσεως μουσικών έργων στο κοινό, την ιδιότητα του υποκείμενου στον φόρο, κατά την έννοια του άρθρου 28 της οδηγίας ΦΠΑ, και υποχρεούνται να εκδίδουν τιμολόγια με ΦΠΑ προς τους διοργανωτές θεαμάτων, και, όταν διανέμονται αμοιβές στους δημιουργούς και τους λοιπούς κατόχους δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επί μουσικών έργων, πρέπει αυτοί με τη σειρά τους να εκδίδουν τιμολόγια με ΦΠΑ προς τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης;

(¹) ΕΕ 2006, L 347, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Ισπανία) στις 11 Ιουλίου 2019 – ΡΟ κατά Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

(Υπόθεση C-531/19)

(2019/C 372/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων και εκκαλών: ΡΟ

Καθή και εφεσίβλητη: Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

Προδικαστικό ερώτημα

Ερωτάται [το] Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αν είναι συμβατή με το άρθρο 12 της [οδηγίας] 2003/109/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών που είναι επί μακρόν διαμένοντες (¹), και –μεταξύ άλλων– με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Δεκεμβρίου 2017 (υπόθεση C-636/16 (²)) και της 8ης Δεκεμβρίου 2011 (υπόθεση C-371/08 (³)), ερμηνεία όπως αυτή των αποφάσεων του ισπανικού Tribunal Supremo 191/2019 της 19ης Φεβρουαρίου 2019, επί της αιτήσεως αναρρέσεως 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), και 257/2019 της 27ης Φεβρουαρίου 2019, επί της αιτήσεως αναρρέσεως 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), κατά την οποία μπορεί να γίνει δεκτό, μέσω ερμηνείας της οδηγίας 2001/40/ΕΚ (⁴), ότι οποιοσδήποτε υπήκοος τρίτης χώρας κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος που έχει διαπράξει αδίκημα που τιμωρείται με στερητική της ελευθερίας ποινή ενός τουλάχιστον έτους μπορεί και πρέπει να απομακρύνεται «αυτομάτως», δηλαδή [χωρίς] να απαιτείται να εκτιμηθούν οι προσωπικές, οικογενειακές, κοινωνικές ή εργασιακές περιστάσεις του.

(¹) ΕΕ 2004, L 16, σ. 44.

(²) Απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2017, López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949)

(³) Απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809)

(⁴) Απόφαση 2001/40/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 2001, σχετικά με την αμοιβαία αναγνώριση αποφάσεων απομακρύνσεως υπηκόων τρίτων χωρών (ΕΕ 2001, L 149, σ. 34)